

K0531399

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА
ДИРЕКЦИЈА ПОЛИЦИЈЕ
УПРАВА КРИМИНАЛИСТИЧКЕ ПОЛИЦИЈЕ
Служба за откривање ратних злочина
03/4-3-1 бр.407/06
29.06.2006. године
Београд

СЛУЖБЕНА ТАЈНА
СТРОГО ПОВЕРЉИВО

дј/ак

З А П И С Н И К

Сачињен, дана 29.06.2006. године у просторијама Службе за откривање ратних злочина МУП-а Р Србије, ул. Стари обреновачки пут б.б. пред Тужилаштвом за ратне злочине, од стране заменика тужиоца за ратне злочине Драгољуба Станковића, а на основу члана 46. став 2. тачка 1. и 5., 235. став 2. и члана 504л став 2. ЗКП и члана 229. Законика о кривичном поступку, а у преткривичном поступку који се води у вези са две откривене масовне гробнице на подручју Петровог села, због кривичног дела Ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. КЗЈ, или других кривичних дела из главе XVI КЗЈ а за која важе одредбе члана 504а, специјалне одредбе, о прикупљању исказа и обавештењима у смислу члана 504ј, које је државном тужиоцу дао грађанин.

П Р И С У Т Н И

ГРАЂАНИН
Протић Божидар

ЗАПИСНИЧАР
Драган Јенић

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ЗА
РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Драгољуб Станковић

Започето у 11:00 часова

Пре давања изјаве, у смислу члана 174. Законика о кривичном поступку у вези члана 102. став 3. ЗКП-а присутни грађанин о себи даје следеће податке:

Божидар Протић, од оца Миломира, мајке Марије дев.Лекић, рођ. 06.02.1953. године у Бору, Р Србија, ЈМБГ 0602953710382, са пријављеним пребивалиштем у Београду, улица Обалских радника број 4/11, средње стручно образован, телефонски бројеви: 011/848-5779, 063/334-744.

Након тога, грађанину је од стране присутног заменика тужиоца објашњено која се радња предузима, и на које објективности би требало да да своју изјаву, па, пошто је, у смислу

Божидар Протић

K0531400

2

члана 102. став 2. ЗКП-а, опоменут да је дужан да говори истину и да не сме ништа прећутати, а затим упозорен на то да давање лажног исказа представља кривично дело, те да у смислу члана 100. ЗКП-а, није дужан да одговара на поједина питања ако је вероватно да би тиме изложио себе или лица из члана 98. став 1. ЗКП-а тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, присутни грађанин је упознат са одредбама члана 504 ј, тј. са чињеницом да се његов исказ у контексту са другим доказима може у поступку употребити као доказ, као и са одредбом члана 504 в, да сви подаци које је у свом исказу изнео и које је сазнао у току давања своје изјаве представљају службену тајну, присутни грађанин изјави следеће:

Ја сам 05.12.2003.године дао изјаву истражном судији Дилпарићу у којој сам објаснио своје учешће у превозу посмртних остатака из Текије и са КиМ. Дакле, сада могу да кажем да сам ја имао укупно 4 (четири) туре. У све 4 туре ја сам камионима превозио лешеве.

Прву туру направио сам за време бомбардовања, мени се чини да је то било крајем априла или почетком маја месеца 1999.године, а сваку следећу туру сам правио са размаком од 3 до 5 дана између истих. Сваки пут за сваку туру наредбу сам добијао од Петра Зековића који је у то време обављао функцију начелника УЗЗП- а и био пом.министра унутрашњих послова. Сваки пут је то било усмено наређење и то наређење је садржавало упутства како и где да преузем камион, који камион и где да одем по лешеве. О ангажовању камиона фирме "Гемах" постоји и реверс. Три туре сам "направио" са КиМ. Наредбу за одлазак на КиМ сам добијао од Петра Зековића а када би се нашао на КиМ, у Приштини или у Кос.Митровици ја сам се јављао на фиксни бр.тел. и то 011/281-90-70 али без окретања позивног броја. У сва та три случаја када бих ја окретао тај број на исти се јављао генерал Сретен Лукић који је био један од пом.министра и командант свих полицијских јединица на КиМ. Ген.Сретен Лукић ми је лично познат и његов глас препознајем зато што сам истог возио најмање 6 месеци, често сам га возио на КиМ, често разговарао са њим телефоном па тако и недвосмислено могу да тврдим да препознајем његов глас, зато није било потребе да ми се посебно представља јер сам ја знао са ким разговарам. Претпостављам да је и он препознавао мој глас јер ме је ословљавао по имену. У тим приликама, у сва три случаја, он ми је давао даља упутства у смислу где да одем и са којим задатком.

Тако ми је првом приликом наредио да одем у Јањево и да се јавим подручним полицајцима, други пут у јужни део Кос.Митровице и коме да се јавим или пак, трећи пут да одем по хладњачу која је била иза предузећа "Рилиндија" у Приштини.

У сва три случаја када сам одлазио на КиМ ја сам имао пратњу од Београда до Косова и назад.У пратњи су били Чеда Шакић, колега по надимку "Боске" и колега за којег не могу да се сетим имена нити надимка али знам да је запослен у обезбеђењу Скупштине Р Србије. Они би били у возилу марке Тојота М 601-045 и ишли би за мном или испред камиона којим сам ја управљао.Тачније, када бих се враћао они би буквално бежали од мене због смрада који се осећао и ишли испред мене.

Ја сам три туре одвозио на "13 мај" где би ме сачекивао Ненадић Душко, који би ми одређивао место где да паркирам камион и давао рок када да се вратим по исти. Ја сам поштовао те рокове и одлазио по камионе и тада би ми било речено а и сам сам закључивао да су лешеве укопавани ту на стрелишту.

Код прве туре Ненадић ми је рекао да је покушао да запали лешеве уз помоћ нафте што није успело па их је закопао а ја сам тада и приметио трагове паљења. Ту сам видео и

Душко Воштар.

грађевинске машине фирме "Гемах" којима су вршене радње истовара, копања и затрпавања лешева.

Једну туру сам одвезао у Петрово Село. У питању је 17 лешева које сам натоварио у Јањеву, по наредби Зековића. Када сам отишао у Приштину, ја сам се јавио на поменути телефон и тада ми је Сретен Лукић издао наредбу да камионом одем до села Јањева, где ће ме чекати подручни полицајци, да утоварим лешеве и да исте превезем у Петрово Село. Ја сам тако и учинио, отишао у Јањево, сачекали су ме подручни полицајци, па сам са њима отишао у брда докле сам могао камионом да стигнем, ту ме је чекао трактор са приколицом у којем су се налазили лешеве. Ти лешеве су ископовани поред камиона а онда су грађевинском машином утоваривани у камион који сам ја девезао. За то време пратиоци су чекали у Јањеву са возилом са којим су ме допратили и чекали завршетак утовара. Приликом утовара помоћу грађевинске машине, долазило је до оштећења лешева тако што би им машина кидала поједине делове тела, удове. Тако утоварен вратио сам се у Јањево где су ме преузели пратиоци и одатле смо кренули пут Петровог Села. Када сам стигао до Кладова потражио сам Сперлић Вукашина начелника ОУП-а и питао га да ли остаје договор са Лукићем да се лешеве одвезу до вежбовног центра Петрово село. Одговорио ми је да остаје првобитни план и ја сам кренуо у Петрово село. Када сам дошао до наставног центра, зауставио сам камион код улазне капије. Код улазне капије са леве стране био је неки воћњак са шљивама и у том воћњаку је била једна камп приколица.

Ту сам ја видео Горана Радосављевића званог "Гури" и са њим је била његова ћерка. Ја сам размненио уобичајене реченице са њим, он се распитивао како сам путовао, да ли сам гладан и слично. Након тога одвео ме је и показао један багрењар, где су лежали Ђерић Радомир, "Рус", "Тајсон", Поповић Сретен и мени непозната особа са ожилком на лицу. Ђера је радио склекове. Ја сам отишао до њих и тада ми је Ђера показао једну рупу димензија 3x3 метра дубине око 3 метра која је ископана у самом багрењару.

Ја сам видео ту рупу и уочио сам да је копана ручно и претпоставио сам да су је они копали јер су имали алат за копање. Ја сам дотерао камион до ивице рупе и ископвао лешеве а они су одмах након тога узели алат и почели са затрпавањем. Сећам се да је било јако топло и све се дешавало негде између 14 и 15 часова. Ја сам спустио сандук камиона и одвезао камион до металног контејнера за смеће.

Пошто је камион био прљав од блата, земље и крви, и страшно је смрдео ја сам се пожалио "Гурију" и он је тада звао начелника ОУП-а Сперлића који је обезбедио ватрогасну цистерну. Након што је стигла, ватрогасци су шмрковима опрали сандук камиона у којем су се налазили лешеве.

Празан камион сам одвезао на "13 мај" и предао га Душку Ненадићу.

Све се ово дешавало три до пет дана после оне прве туре када сам одвезао лешеве из Текије у "13 мај" у Батајницу. Прву туру сам детаљно објаснио у изјави код истражног судије. И сада не могу да се сетим датума када сам превезао ту прву туру. Знао да је још увек бомбардовање трајало и да је било пролеће, негде крајем априла и трајало је током маја 1999. године.

Сада се сећам да када сам прву туру довезао у "13 мај" тамо се већ налазио један камион рег. ознака ЗА, наранцасте боје који је био паркиран преко пута базена у центру и за којег ми је Ненадић рекао да је и тај камион довезао лешеве. Ја сам осетио смрад из тог камиона.

Драгомир Вукчић

K0531402 4

У три туре које сам довезао са КиМ радило се углавном о мушкарцима у цивилним али и у неким војним (шареним) униформама.

У сва четири случаја Душко Ненадић је био сам у центру "13 мај" и када бих довозио камионе са лешевима и када бих касније преузимао празне камионе. Ја сам укупно превезао око 600 лешева, при чему претпостављам да је у задњој тури када је у питању хладњача марке "Сканиа" рег. ознака ТГ која је била преузета у Приштини у њој се налазило око 500 лешева. Напомињем да сам по ову "Сканиу" отишао путничким возилом марке "Тојота" и да ми је у тел. разговору ген. Лукић рекао где се налази хладњача. На том месту иза "Рилиндије" налазио се неки ограђени простор у којем су се налазила оштећена и одузета возила а поред те хладњаче биле су паркиране и неке друге хладњаче на којима су радили уређаји за хлађење "Термо Кинг". И на овој хладњачи коју сам ја преузео радио је тај уређај. Биле су ту око три - четири хладњаче.

Хтео бих да појасним мој исказ дат истражном судији у делу где помињем да сам за прву туру позван од стране ген Зековића. Том приликом ја сам био у његовој канцеларији и он ми је тада причао да задатак који ми поверава могу само ја да обавим и да је исти од интереса за државу. Тада ми је речено да ћу задатак да обавим са Перич Душком. Док ми је ген. Зековић објашњавао шта треба да радим у његову канцеларију је ушао нач. одељења за експлоатацију возила Ненадић Драгић. Тада је Зековић рекао да ће ми ближа упутства и детаље око задатка издати Ненадић Драгић.

Ненадић ме је потом, када смо прешли у његову канцеларију, питао да ли могу да нађем неки камион у приватном власништву ради извршења овог задатка. Ја сам се сетио мог пријатеља из Батајнице, Курбалија Тода и након повратка са посла око 17 часова истог сам срео и питао га за услугу. Услуга се састојала у томе да ја узмем његов камион рег. ознака РП 18 БГ како бих превезао неку робу. Када сам добио потврдан одговор и добио камион на употребу одмах сам известио Ненадића који ми је рекао да одмах кренем до наше гараже, да се камион прегледа и танкира горивом.

Када ми је показана изјава, на страни 3 и 4 записника истражног судије где употребљавам израз "колега" са којим сам разговарао на "13 мају" и који ми је причао да је покушао да запали лешеве, изјашњавам се да сам тада мислио на колегу Ненадић Душка.

То је све што имам да изјавим.

На основу члана 177. ЗКП-а записник о изјави прочитан је Божидару Протићу, који је изјавио да нема приговора у погледу садржине записника, те да га својим потписом као таквог потврђује.

Завршено у 14:45 часова.

ГРАЂАНИН

Бождар Протић

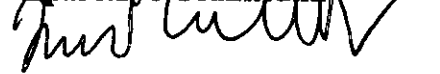
ЗАПИСНИЦАР

Драган Јелић

**ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА
ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ**

Драгољуб Станковић

Констатује се да је примерак записника уручен Божидару Протићу.

